

A  ı k k a r a

Hayâtlı, kayalıt, hakka dayalı derđi

↻Şair Eşref↻Tacettin Şimşek↻ M. Nihat Malkoç↻ Halit Yıldırım
↻ Mustafa Dođan↻ Mehmet Pektaş ↻Leyla Yıldırım (Leylican)↻Metin Mert
↻Haşim Kalender↻Kadir Köse↻ İzzet Gayretli↻Salih Özel (Enverî) ↻
↻Yörükzade Hikmet Özdemir↻ Mehmet Baş↻Zekeriya Çakabey
↻Hacı Musa Tuncer↻Osman Gazi Tura

50. Sayı Nisan 2022

❖ Mehmet Pektaş

Zammı Kim Yaptı?

Kanımızın hızlı aktığı zamanlar... Girdiğim birkaç işte dikiş tutturamadım. Doğru düzgün bir mesleğim olsun diye çırpınan annem, muhasebe kâtipliğinden de kovulduğumu öğrenince beni kulağımdan tuttuğu gibi dayımın yanına götürdü. Dayımın eli kolu uzundu. Beni önceki işime de o yerleştirmişti. İşten çıktığıma bozalsa da annemin hatırına sesini çıkaramadı. Arka arkaya birkaç sigara telledikten sonra "Rahmi'yle bir konuşayım." diyerek bizi eve yolladı.

O zamanlar Rahmi abi, Meydan gazetesini çıkarmaya başlamıştı. Dayımın ricasını kırmadı, beni gazeteye muhabir olarak aldı. Fotoğrafçı Fiko'yla birlikte magazin servisindeydik. Magazin muhabirliği tam bana göre bir işti. Herkes bizim gece sabaha kadar İstanbul'un sokaklarında ünlüleri kovaladığımızı sanıyor, hâlimize acıyordu. Oysa biz daha çok gece kulüplerinde, gazinolarda, diskolarda vakit geçiriyorduk. Çok geçmeden mekân sahipleriyle de ahbap olduk. Haberlerde mekânların isimlerini de geçirmeye başlayınca bizden hesap almaz oldular. Hatta kadrolarındaki şarkıcıları haber yapmamız için üste para vermeye başladılar. Ünlülerden haber olmak için türlü taklalar atanlar, bize olmadık teklifler yapanlar bile vardı. Güzel günlerimiz hiç ummadığımız bir anda son buldu. Tan gazetesinde ellerimizde kadehler, dansözlerle koyun koyunayken çekilen boy boy fotoğraflarımızı görünce gözlerimize inanamadık. Bir meslektaşımız tarafından resmen arkadan vurulmuştuk. Kendimizi kapının önünde bulduk.

Fiko'yla birlikte gazetelerin magazin servislerinde iş aramaya başladık. Ünümüz her tarafa yayıldığından kimin kapısını çalsak bize bıyık altından gülüyordu. Dayımın yanına gitmeye zaten yüzüm yoktu. Birkaç ay işsiz güçsüz gezindikten sonra İlhan abinin Cumhuriyet'e geri döndüğünü öğrendik. Bu defa gözümüz magazin muhabirliğinde falan değildi, ne iş olsa razıydık.

İlhan abi, bizi umduğumuzdan sıcak karşıladı. İstanbul'daki kadroların dolu olduğunu, Ankara'da parlamento muhabirine ihtiyaç duyduklarını söyledi. Fiko'yla bakıştık. Dünyanın öbür ucuna git deseler gideceğiz. Hemen taşı tarağı toplayıp soluğu Ankara'da aldık. Gazete bürosunda Uğur abi, dosyaların arasında daktiloya gömülmüş çalışıyordu. Bir ara başını kaldırdı:

"Baba yeniden başbakan oldu. Onun peşini bırakmayın çocuklar. Baba nereye siz oraya..." dedi. Muhasebeden avans alıp üzerimize birer takım elbise çektik, meclisin yolunu tuttuk. Magazin gazeteciliğinden sonra parlamento muhabirliği yapmak ikimiz için de çok sıkıcıydı. Harareti tartışmalar

ve kavgalar dışında siyasetçilerin konuşmalarını dinlerken uyukluyorduk. Bürokratların espri yaparken bile ciddiyet taşıyan yüz ifadeleri, Ankara'nın ruhsuz havası bize göre değildi. Günlerdir Baba'nın peşinde dolaşmamıza rağmen bizim için haber değeri taşıyan tek bir şey görememiştik. Sorduğum sorulara da Baba'dan beklediğim cevapları alamıyordum. Şampiyonluk mücadelesinin kızıştığı sıralarda "Fenerbahçe'yi mi tutuyorsunuz yoksa Galatasaray'ı mı?" diye sordum. Ne dese beğenirsiniz? "Beşiktaş'ı neden sormuyorsun?" Başa bir gün "Türkiye'nin petrol denizinin üzerinde yüzdüğü söyleniyor. Bu doğru mu?" dedim. "Petrol vardı da şerbet yapıp biz mi içtik?" dedi. Bazen konuşmalarındaki çelişkileri yakalayacak gibi oluyordum. Ona da cevabı hazır: "Dün dündür bugün bugündür." Hiç haber geçmediğimizden gazetede homurdanmalar başlamıştı.

Fiko'yla ne yapsak diye kara kara düşündüğümüz sırada beklediğimiz haberi yakalamıştık. Demirel, Güven Park'ta yürürken vatandaşın birisi koşup Baba'nın başındaki fötr şapkayı kaptı. Fiko sanki olayın kokusunu almış gibi fotoğraf makinesiyle tetikteydi. Adam, şapkaya hücum ettiği andan itibaren deklanşöre basmaya başladı. Adam Milli Müdafaa Caddesi'ne doğru koşarken korumalar da peşine düştü. Fırsat bu fırsat deyip kayıt cihazını Baba'ya doğru uzattım.

"Efendim, duygularınızı öğrenebilir miyim?"

Demirel, şöyle bir etrafı süzdü. Gülümseyen bir yüz ifadesi takınarak konuştu:

"Şimdi vatandaş, bizim şapkamızı başımızdan almıştır. Biz vatandaş, şapkamızı aldı da almadı mı dedik? Bizim kelimize bakıp kimse şapka düştü kel göründü diye sevinmesin. Biz bu saçları değirmende dökmemiştir. Binaenaleyh değirmende saç dökülmez, ağartılır. Esasen şapkayı Şapka Kanunu ile Mustafa Kemal Paşa ahalinin kafasına takmıştır. Millet ne şapkayla ne şapkacılarla ne de Şapka Kanunu ile bir problemi vardır. Öküzün altında buzağı aramanın manası yoktur."

Ben Baba'nın ne demek istediğini düşünürken o halkla tokalaşa tokalaşa çoktan uzaklaşmıştı bile.

Fiko, elini omzuna attı:

"Baba ne dedi Tekin?" dedi.

"Valla ben de onu düşünüyorum Fiko."

"Bomba gibi pozlar çektim. Turnayı gözünden vurduk. İyi bir prim alırız artık." dedi.

"Şanssımız dönüyor. Haydi oyalanmayalım. Şu kaseti deşifre edip haberi hazırlayalım. Yarınki baskıya yetiştirelim."

Fiko, makinesini sevinçle havaya kaldırdı:

"Heyt be sekiz sütuna manşet!" diye ulu orta bağırdı.

Ertesi gün heyecanla gazeteye baktık. Bizim haberi 4. sayfanın alt tarafında güçlükle bulduk. Haberimiz beklenen etkiyi yapmadığı gibi gazetede ki olmayan imajımız da sarsılmıştı.

Günler geçiyor, Baba'yı adım izlememi ze rağmen diğer gazetelerin gördükleri haberleri göremiyorduk. Bu sıralarda yine bir vatandaş Baba'nın şapkasını kapmaya çalıştı. Bu defa Baba şapkayı kaptırmamış, vatandaşın elinden almayı başarmıştı. Bunu da en iyi Fiko resimledi. Haberimizin manşetten çıkmasını beklerken İlhan abiden sağlam bir fırça yedik. Bir hafta içerisinde manşetlik bir haber yapmazsak kovulacaktık.

Fiko'yla kafa kafaya verdik. Adam, anasından magazin fotoğrafçısı olarak doğduğundan kafası başka türlü çalışmıyordu.

"Baba'yı Nazmi Hanım'la öpüşürken falan çekebilseydik..." diye lafa girdi.

"Saçmalama Fiko. Gazete sansasyonel bir şeyler bekliyor bizden, adamın özel hayatını kurcalamamızı değil."

"Bundan sansasyonel şey mi olur? Bana kalırsa biz Güniz Sokak'a gidip pusuya yatalım. Camdan falan bir şeyler çekeriz."

"Fiko!" diye sesimi yükselttim.

"Tamam tamam" deyip sesini kesti.

Bir süre sessizce düşündük. Fiko:

"Tekin, bir şey diyeceğim ama yine kızarsın diye korkuyorum." dedi.

"Söyle bakalım." dedim.

"Baba'nın evine illa ki birileri girip çıkıyordur. Temizlikçidir, aşçıdır, ne bileyim sıradan vatandaşdır... Giren çıkan yoksa da bizim İstanbul'daki kulüplerden bir iki tane kız ayarlayıp hani iş bulma ayağına binaya soksak. Sonra da bombayı patlat-sak, afili bir aşk dedikodusu..."

Fiko'nun boğazını sıkamak istiyordum ama kendimi tuttum. Ses tonumu kontrol etmeye çalıştım:

"Burası Etiler değil oğlum Ankara, Ankara!" dedim, "Kalk Uğur abiye danışalım. Bize bir yol gösterebilirsin."

Uğur abiyi yine eroin, kokain, terör, yolsuzluk dosyalarının arasında bulduk. Usulünce derdimizi anlattık, akıl danıştık:

"Çocuklar, asıl olayı görmüyorsunuz. Baba'nın şapkasıyla uğraşacağınıza ona memleketin hâlini sorun. Ecevit'in, Türkeş'in, Erbakan'ın demeçlerini takip edin. Muhalefetin söylediklerini soru olarak yöneltilin ona." dedi.

Uğur abi, haklı dedim içimden "Memleket meseleleri..."

Hemen ertesi gün Baba'yı bir açılışta yakaladım. Sorum hazırды:

"Memleket meseleleri hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Baba'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi:

"Meseleleri mesele etmezseniz ortada mesele kalmaz. Memleketin meselesi elbette vardır. Ama

memleket sahipsiz de değildir. Bu meseleler bir parkta oturulup çözülemez. Memleket meseleleri bir parkta oturarak halledilseydi, çok büyük bir park yaptırır, hep beraber içinde otururduk. Değil mi?" Bu defa önceden hazırladığım muhalefetin açıklamalarıyla ilgili sorumu sormak istedim:

"Efendim, Ecevit dünkü grup toplantısında kendisinin halk çocuğu olduğunu..." diye söze başlıyordum ki, daha cümlemi tamamlayamadan, lafı ağzıma tıktı:

"Ne münasebet! Ecevit halk çocuğu, Türkeş Türk çocuğu, Erbakan Müslüman çocuğu da biz onun bunun çocuğu muyuz?"

Gazeteye yine elimiz boş dönüyorduk. İlhan abinin bize tanıdığı zaman da dolmak üzereydi. Yine Uğur abinin kapısını çaldık.

Uğur abi:

"Çocuklar, ortalık zamdan kırılıyor. Baba'ya zamlarla ilgili sorular sorun." dedi.

Önündeki gazeteyi bize doğru attı:

"Bakın yine iğneden ipliğe her şeye zam gelmiş. Buradan yürürseniz iyi bir haber çıkarırsınız."

Bu son şansımız olabilirdi. Bu yüzden iyi değerlendirmemiz lazımdı. Sabah erkenden Güniz Sokak'a Baba'nın evinin karşısına dikildik. Bu defa çok kararlıydım, zamlarla ilgili manşetlik bir haber yapacaktım. Çok geçmeden Baba elinde fotr şapkasıyla evin merdivenlerinde göründü. Diğer gazetecilerle birlikte Baba'ya doğru koştuk. Ses kayıt cihazımı çıkarıp ona doğru uzattım.

"Sayın Başbakan'ım halk zamlardan çok şikâyetçi, bu konuda bir açıklama yapar mısınız?"

Sorumu duyar duymaz Baba'nın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bu yüz ifadesini görünce için için sevinmeye başladım. Galiba bu defa doğru yerden vurmuştum.

"Zam mı? Biz ne zammı yapmışız ki?" dedi.

Bu defa şaşırma sırası bendeydi.

"Sayın Başbakan'ım ne demek ne zammı? Her şey ateş pahası!"

Demirel'in yüzündeki şaşkın ifade daha da belirginleşti.

"Zammın bizimle ne alakası var?" dedi.

Benimle dalga geçiyor desem, gayet ciddi görünüyordu.

"Efendim, zammı siz yapmadınız mı?" dedim.

Gayet rahat bir şekilde:

"Daha birkaç haftalık hükümet ne zammı yap-sın?" dedi.

Baba'nın verdiği cevaplar karşısında gerçekten afallamıştım. Yardım istercesine etrafımdaki diğer gazetecilere baktım. Onlar da bana destek olsun istiyordum. Kimseden ses çıkmayınca:

"Yani zammı siz yapmadınız, doğru mu anladım?" dedim.

"Zammın hoş bir şey olmadığını, kimseyi sevindirmediğini biz bilmiyor muyuz? Öyleyse popülaritemizi kaybetmek için durup durduğumuz yerde

zam yapacak kadar bizi akılsız mı sanıyorsunuz? Zammı biz yapmadık. Zam iki ay önce yapılacak şekilde konmuş duruyor. Seçim geçsin yapalım demişler. Ve bizim önümüze geldi. Biz de düşündük taşındık baktık çektik, yapacak başka bir şey yok.”

Hemen araya girdim:

“Yani zammı siz yaptınız?”

Baba kendinden emin bir tavır takınarak:

“Biz bir şey yapmadık. Biz orda bulduk bunları. Üstünde oturalım mı oturmayalım mı diye düşündük. Baktık oturamadık. Üstünde otursak civciv çıkacak civciv!” dedi. Kafam allak bullak olmuştu. Neyse ki başka bir muhabir atladı:

“Efendim, çaya çok yüksek zam geldiği söyleniyor.”

Baba:

“Çaya yapılan zam değildir. Kalite ayarlaması yapıldı. Çayın kalitesi yükseltildi.” Bir başkası:

“Domates, biber?” dedi.

Baba:

“Teessüf ederim, siz de domates, biber zamlarınca benden biliyorsunuz, düşünce enflasyondan biliyorsunuz. Kabahati biraz da domateste, biberde arayın. Dünkü güneşle bugünkü çamaşırı kurutacak değiliz. Fiyatlar günden güne artıyorsa memlekette pahalılık var demektir. Bana Türkiye'nin durumunu bir kelimeyle anlatın dersiniz “iyidir” derim. İki kelimeyle anlatın dersiniz “iyi değildir” derim. Hükümetimiz elbette buna bir çare bulacaktır. Demokrasilerde çareler tükenmez. Öyle bir şey var ki ok yaydan çıkmış gidiyor. Ben onu havada yakalayamam. Ancak henüz havaya çıkmamış olan oku tutarım, atmam. Zaman lazım, zaman! Ne kadar zaman istiyorsunuz dersiniz? Makul bir zaman istiyorum. Makul zaman nedir dersiniz? Vaat ettiğim zamandır. Vaat ettiğin zaman nedir diyorsanız? 500 gündür.”

Baba arabasına binip gittikten sonra resimlerimizi çekmek için duvarın üstüne çıkan Fiko, yanıma geldi. Heyecanla sordu:

“Baba zamlar hakkında ne dedi Tekin?”

Baba'nın sözlerini tekrar zihnimden geçirmeye çalıştım.

“Domates, biber, hükümet, 500 gün... Ha bir de civciv...”

Fiko, bön bön yüzüme bakıyordu:

“Ne diyorsun Tekin? Hiçbir şey anlamadım.” dedi.

“Ben de anlamadım Fiko. Tek anladığım şey zamları Baba yapmamış.”

“Kim yapmış peki?”

“Ben civcivlerden şüpheliyim.”

“Olur mu lan öyle şey? Ya tavuk nazlandı yaptı, ya da horoz kızınca bastı zammı! Hatta kedidir kedi!”

“Kedi mi? O ne alaka!”

“Civciv ne alakaysa o da o alaka. Yani senin anlayacağın kel alaka!”